

Beslutspromemoria – ändrade föreskrifter om resolution

Sammanfattning

Riksgäldskontoret (Riksgälden) beslutar om ändringar i Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2015:2) om resolution. Den övervägande delen av ändringarna genomför nya bestämmelser i EU:s krishanteringsdirektiv i svensk rätt.

Ändringarna innebär att det i föreskrifterna om resolution införs bestämmelser om hur stor andel av de globalt systemviktiga resolutionsenheterna, europeiskt systemviktiga resolutionsenheterna och nationellt systemviktiga resolutionsenheterna som får omfattas av ett alternativt efterställningskrav. Det införs också bestämmelser om avgifter för ansökningar om tillstånd för återköp m.m. av kvalificerade skuldinstrument och hur det särskilda förfogandebeloppet ska beräknas. Därutöver införs bestämmelser om vilka uppgifter om kapitalbas och nedskrivningsbara skulder som ett företag ska offentliggöra respektive lämna till Riksgälden. Ändringarna innebär också att bestämmelserna om minimikravet på nedskrivningsbara skulder upphävs.

Riksgälden beslutar även om vissa följdändringar i föreskrifterna om resolution och Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2016:2) om insättningsgaranti.

Ändringarna förväntas medföra positiva effekter för samhället. För företagen innebär ändringarna samtidigt att det ställs krav som kommer att medföra vissa kostnader.

Föreskriftsändringarna träder i huvudsak i kraft den 1 juli 2021.

Innehållsförteckning

1	Utgångspunkter	1
1.1	Bakgrund och syfte.....	1
1.2	Regleringsalternativ	2
1.3	Rättsliga förutsättningar.....	2
1.4	Ärendets beredning	3
2	Motivering och överväganden.....	3
2.1	Alternativt efterställningskrav	3
2.2	Offentliggörande av hur kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder uppfylls.....	5
2.3	Det särskilda förfogandebeloppet	7
2.4	Uppgiftsskyldighet	9
2.5	Ansökningsavgifter	13
2.6	Avtalsenligt erkännande av nedskrivning eller konvertering	14
2.7	Bestämmelser som ska upphävas	15
2.8	Övriga ändringar i föreskrifterna om resolution	16
2.9	Övriga föreskriftsändringar	17
2.10	Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser	17
3	Konsekvenser	18
3.1	Konsekvenser för samhället och konsumenterna	18
3.2	Konsekvenser för företagen.....	19
3.3	Konsekvenser för Riksgälden	23
3.4	Övrigt	24

1 Utgångspunkter

1.1 Bakgrund och syfte

Det unionsrättsliga regelverket om hantering av finansiella företag i kris finns i krishanteringsdirektivet.¹ Direktivet har i svensk rätt framför allt genomförts i lagen (2015:1016) om resolution (LOR). Vissa delar av direktivet har genomförts i Riksgäldens föreskrifter om resolution.

I maj 2019 antog Europaparlamentet och rådet ändringar i krishanteringsdirektivet (ändringsdirektivet).² Ändringsdirektivet utgör en del av det s.k. bankpaketet.

I propositionen Ändringar i regelverket om hantering av finansiella företag i kris (prop. 2020/21:155) lämnar regeringen förslag till hur ändringarna i krishanteringsdirektivet ska genomföras i svensk rätt. Förslagen i propositionen anpassar också svensk rätt till nya bestämmelser i tillsynsförordningen.³ Den 2 juni 2021 antog riksdagen lagförslagen i propositionen.

Regeringen anser att vissa ändringar i krishanteringsdirektivet bör genomföras i föreskrifter på lägre nivå än lag. Mot den bakgrunden har Riksgälden föreslagit ändringar i föreskrifterna om resolution. Föreskriftsarbetet har pågått parallellt med lagstiftningsarbetet för att föreskriftsändringarna ska kunna träda i kraft samma dag som lagändringarna.

Riksgälden har även, med anledning av vissa andra lagändringar, föreslagit följdändringar i föreskrifterna om insättningsgaranti och föreskrifterna om resolution.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012.

² Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/879 av den 20 maj 2019 om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekaptaliseringsskapacitet och om direktiv 98/26/EG.

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012. Förordningen ändras genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/876 av den 20 maj 2019 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller bruttosoliditetsgrad, stabil nettofinansieringskvot, krav för kapitalbas och kvalificerade skulder, motpartsrisk, marknadsrisk, exponeringar mot centrala motparter, exponeringar mot företag för kollektiva investeringar, stora exponeringar, rapporteringskrav och krav på offentliggörande av information, samt av förordning (EU) nr 648/2012.

1.2 Regleringsalternativ

Vissa ändringar i krishanteringsdirektivet ska genomföras i svensk rätt på lägre nivå än lag. Bindande föreskrifter är nödvändiga för att direktivet ska anses genomfört i svensk rätt. Av den anledningen saknas alternativa sätt för Riksgälden att hantera relevanta delar av direktivet.

I ett fåtal delar av direktivet ges möjlighet till nationella val. Enligt direktivet kan resolutionsmyndigheten som huvudregel besluta om ett alternativt efterställningskrav för högst 30 procent av de globalt systemviktiga resolutionsenheterna, europeiskt systemviktiga resolutionsenheterna och nationellt systemviktiga resolutionsenheterna (artikel 45b.8). Dock finns en möjlighet att besluta om en högre högsta nivå än 30 procent utifrån vissa nationella förutsättningar. Denna möjlighet utnyttjas i föreskrifterna.

Föreskrifterna om ansökningsavgift för återköp m.m. av kvalificerade skuldinstrument är nära sammankopplade med de lagbestämmelser som anpassar svensk rätt till ändringarna i tillsynsförordningen. Avgifter kan inte hanteras på något annat sätt än genom bindande föreskrifter.

1.3 Rättsliga förutsättningar

Av 22 § förordningen (2015:1034) om resolution framgår att Riksgälden får meddela föreskrifter bl.a. om

- avgifter enligt 1 kap. 3 § andra stycket LOR,
- hur stor andel av globalt systemviktiga resolutionsenheter, europeiskt systemviktiga resolutionsenheter eller nationellt systemviktiga resolutionsenheter som får omfattas av kravet enligt 4 kap. 15 § LOR,
- offentliggörande enligt 4 kap. 28 § LOR,
- hur det särskilda förfogandebeloppet enligt 4 kap. 29 § LOR ska beräknas,
- undantag från skyldigheten i 5 kap. 2 § LOR om att ta in vissa villkor i avtalen för sina skulder enligt 5 kap. 3 och 3 a §§ LOR,
- metoden för riskjustering av resolutionsavgift enligt 27 kap. 13 § tredje stycket LOR,
- vilka upplysningar ett institut eller något annat koncernföretag ska lämna till Riksgälden för dess verksamhet enligt lagen om resolution, och
- att vissa uppgifter som enligt 27 kap. 20 § och 28 kap. 1 § LOR ska lämnas till Riksgälden också eller i stället ska lämnas till Finansinspektionen.

Av 8 § förordningen (2011:834) om insättningsgaranti framgår att Riksgälden får meddela föreskrifter om beräkningen av avgifterna för insättningsgarantin.

1.4 Ärendets beredning

Den 12 mars 2021 remitterade Riksgälden ett förslag till ändringar i föreskrifterna om resolution och föreskrifterna om insättningsgaranti. Totalt åtta organisationer, företag och myndigheter har yttrat sig över remissen.

Riksgälden har övervägt samtliga framförda remissynpunkter. Föreskrifterna har i vissa delar även bearbetats redaktionellt.

2 Motivering och överväganden

I det följande redogörs för Riksgäldens motivering och ställningstaganden i fråga om de aktuella föreskrifterna.

2.1 Alternativt efterställningskrav

Riksgäldens ställningstagande: Samtliga globalt systemviktiga resolutionsenheter, europeiskt systemviktiga resolutionsenheter och nationellt systemviktiga resolutionsenheter får omfattas av ett alternativt efterställningskrav.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Globalt systemviktiga resolutionsenheter, europeiskt systemviktiga resolutionsenheter och nationellt systemviktiga resolutionsenheter som omfattas av ett beslut enligt 4 kap. 3 § tredje stycket LOR ska delvis uppfylla kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder med kapitalbas, efterställda kvalificerade instrument och skulder som avses i 4 kap. 11 § LOR (4 kap. 13, 18 och 19 §§ LOR samt artiklarna 92a och 92b i tillsynsförordningen). Riksgälden har möjlighet att under vissa förutsättningar besluta om ett alternativt efterställningskrav för dessa resolutionsenheter (4 kap. 15 § LOR).

Enligt ändringarna i krishanteringsdirektivet kan ett alternativt efterställningskrav som huvudregel beslutas för högst 30 procent av de globalt systemviktiga resolutionsenheterna, europeiskt systemviktiga resolutionsenheterna eller nationellt systemviktiga resolutionsenheterna (artikel 45b.8). Dock finns en möjlighet att besluta om en högre högsta nivå än 30 procent utifrån vissa nationella förutsättningar. Beslut om en högre högsta nivå får ske efter beaktande av särdragen för den nationella banksektorn, särskilt antalet resolutionsenheter som är globalt systemviktiga resolutionsenheter, europeiskt systemviktiga resolutionsenheter eller nationellt systemviktiga resolutionsenheter. Regeringen anser att Riksgälden bör ges möjlighet att besluta om en sådan högre nivå och att bestämmelser om

högsta nivå bestäms i föreskrifter på lägre nivå än lag (prop. 2020/21:155 s. 99–101).

Skuldnedskrivning är ett centralt verktyg vid resolution. Att kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder uppfylls med kapitalbas och efterställda skulder underlättar den praktiska tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget och bidrar till en ordnad och effektiv krishantering. Med utgångspunkt i detta anser Riksgälden att det finns ett par särdrag i den svenska banksektorn som motiverar att samtliga globalt systemviktiga resolutionsenheter, europeiskt systemviktiga resolutionsenheter och nationellt systemviktiga resolutionsenheter ska kunna omfattas av ett alternativt efterställningskrav enligt 4 kap. 15 § LOR.

Ett nationellt särdrag är de svenska bankernas finansieringsmodell i kombination med att Riksgälden i sin planering utgår från att skuldnedskrivningsverktyget ska kunna tillämpas beträffande samtliga systemviktiga resolutionsenheter. Den svenska banksektorn finansierar sig till stor del genom inlåning från större företag, icke säkerställda obligationer och certifikat med kort återstående kontraktuell löptid. Dessa skulder motsvaras i stor utsträckning av oprioriterade fordringar. Eftersom de aktörer som tillhandahåller företagen denna finansiering riskerar att få sina fordringar nedskrivna eller konverterade till aktiekapital när skuldnedskrivningsverktyget tillämpas finns det en risk för att en systemviktig resolutionsenhet eller resolutionsgrupp får likviditetsproblem om det finns en oro för att resolutionsenheten eller gruppen ska falla. Ett alternativt efterställningskrav minskar denna risk eftersom ett sådant krav innebär att borgenärer som har fordringar med bättre förmånsrätt än efterställda fordringar (som motsvarar efterställda skulder) löper mindre risk att få sina fordringar nedskrivna eller konverterade i resolution. Därmed blir dessa borgenärer, allt annat lika, mer benägna att finansiera en krisdrabbad resolutionsenhet eller resolutionsgrupp.

Ett annat nationellt särdrag i den svenska banksektorn, jämfört med den Europeiska bankunionen (bankunionen) och större länder inom EES, är den låga graden av riskdelning för kostnader som kan uppstå i resolution och som inte bärs av det fallerande företags ägare och borgenärer. I Sverige finansieras sådana kostnader av resolutionsreserven och de avgifter som de svenska företagen betalar till reserven. Inom bankunionen finansieras motsvarande kostnader på liknande sätt ömsesidigt av avgifter från företagen inom bankunionen genom den gemensamma resolutionsfonden, men av betydligt fler avgiftsskyldiga företag. Eftersom en låg grad av riskdelning innebär att kostnaderna sprids ut på få företag riskerar ett svenskt bankfallissemang att bli relativt mer kostsamt för övriga svenska företag än

vad ett motsvarande fallissemang inom bankunionen riskerar att kosta övriga företag i unionen.⁴

En kostnad som kan komma att bäras av resolutionsreserven är ersättning till ägare och borgenärer som, till följd av tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget och de därtill kopplade reglerna om undantag från konvertering och nedskrivning, har fått ett sämre ekonomiskt utfall än om företaget i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. En ytterligare kostnad som kan komma att belasta resolutionsreserven är finansieringen av diskretionära undantag från skuldnedskrivning och konvertering som under vissa förutsättningar kan göras i samband med resolution. Ett alternativt efterställningskrav minskar risken för att sådana kostnader uppstår eftersom ett efterställningskrav säkerställer att det vid ett fallissemang finns en viss mängd kapitalbas och efterställda skulder som med säkerhet kan absorbera förluster eller konverteras till aktiekapital.

Mot denna bakgrund införs i föreskrifterna om resolution bestämmelser som anger att samtliga globalt systemviktiga resolutionsenheter, europeiskt systemviktiga resolutionsenheter och nationellt systemviktiga resolutionsenheter som omfattas av ett beslut enligt 4 kap. 3 § tredje stycket LOR får omfattas av ett alternativt efterställningskrav.

2.2 Offentliggörande av hur kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder uppfylls

Riksgäldens ställningstagande: Ett företag ska offentliggöra

1. kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder uttryckt som dels en riskvägd kvot, dels en bruttosoliditetskvot,
2. kapitalbeloppet för kapitalbasen,
3. kapitalbeloppet för sådan kapitalbas som ett företag, som inte är en resolutionsenhet men som ingår i en resolutionsgrupp, får uppfylla kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder med,
4. kapitalbeloppet för kvalificerade skulder, och
5. kapitalbasens och de kvalificerade skuldernas sammansättning, löptidsprofil och prioritet enligt förmånsrättsordningen.

Det ska införas en upplysningsbestämmelse som anger att det finns bestämmelser om offentliggörande även i 4 kap. 28 § LOR och tekniska

⁴ Fördelen med en högre grad av riskdelning är att kostnaderna sprids ut på flera företag och över tid, förutsatt att riskerna inte är fullt ut positivt korrelerade. Däremot minskar inte en hög grad av riskdelning sannolikheten för att ett enskilt företag fallerar.

standarder som antagits av Europeiska kommissionen (kommissionen) i enlighet med artikel 45i.6 i krishanteringsdirektivet.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Investerare, kreditgivare och andra marknadsaktörer ska enligt det som i Baselkommitténs principer benämns pelare 3, och som huvudsakligen regleras i tillsynsförordningen, ges möjlighet att ta del av viss information om företagens materiella risker och kapitalkrav. Informationen är viktig för att skapa transparens och främja marknadsdisciplin. Den gör det även möjligt för marknadsaktörer att både bedöma enskilda företags risker och jämföra företagen med varandra.

För att säkerställa transparens även när det gäller kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder ska ett företag enligt ändringarna i krishanteringsdirektivet minst en gång per år offentliggöra hur kravet uppfylls (artikel 45i.3). Företagen ska offentliggöra bl.a. kapitalbeloppet för kapitalbasen och de kvalificerade skulderna samt kapitalbasens och skuldernas sammansättning, löptidsprofil och prioritet i förmånsrättsordningen.

Skyldigheten att offentliggöra hur kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder uppfylls framgår av lagen om resolution (4 kap. 28 §). I samma lag framgår också att kravet på offentliggörande inte gäller för ett företag som enligt resolutionsplanen ska avvecklas genom konkurs eller likvidation, eller under den tidsfrist som ett företag efter genomförd nedskrivning eller konvertering inte behöver uppfylla kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder.

För att genomföra ändringarna i krishanteringsdirektivet införs i föreskrifterna om resolution bestämmelser som motsvarar de delar av artikel 45i.3 som inte genomförs i lag.

Kommissionen har med stöd av artikel 45i.6 i krishanteringsdirektivet antagit tekniska standarder för genomförande i fråga om offentliggörande avseende kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder.⁵ De tekniska standarderna innehåller bl.a. mallar för offentliggörande samt bestämmelser om när informationen ska offentliggöras.

⁵ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/763 av den 23 april 2021 om tekniska standarder för genomförande för tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tillsynsrapportering och offentliggörande avseende minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

För att reglerna om offentliggörande ska bli överskådliga införs i föreskrifterna om resolution en bestämmelse som upplyser om att det finns bestämmelser om offentliggörande även i 4 kap. 28 § LOR och i tekniska standarder som antagits av kommissionen.

2.3 Det särskilda förfogandebeloppet

Riksgäldens ställningstagande: Om Riksgälden beslutar om ett förbud mot att vidta vissa värdeöverföringar ska det högsta belopp som företaget får förfoga över beräknas genom att ett förfogandebelopp multipliceras med en faktor.

Förfogandebeloppet ska bestå av:

- a) delårsöverskott och årsöverskott som inte räknas in i kärnprimärkapitalet enligt artikel 26.2 i tillsynsförordningen med avdrag för det belopp som blir resultatet av 1) en värdeöverföring kopplad till företagets kärnprimärkapital, 2) ett åtagande att betala ut rörlig ersättning eller diskretionära pensionsförmåner eller att betala ut sådan rörlig ersättning där skyldigheten att betala uppstod vid en tidpunkt då företaget inte uppfyllde det kombinerade buffertkravet, eller 3) utbetalningar hänförliga till instrument som räknas som primärkapitaltillskott, minskat med
- b) det belopp som skulle ha betalats i skatt om överskotten som anges i a hade behållits i företaget.

Faktorn ska bestämmas enligt följande:

Om företagets kärnprimärkapital ligger inom det kombinerade buffertkravets

- a) första intervall ska faktorn vara 0,
- b) andra intervall ska faktorn vara 0,2,
- c) tredje intervall ska faktorn vara 0,4, eller
- d) fjärde intervall ska faktorn vara 0,6.

Med företagets kärnprimärkapital avses den del av företagets kärnprimärkapital som inte används för att uppfylla företagets riskvägda krav på kapitalbas och kvalificerade skulder.

Den undre och övre gränsen i varje intervall i det kombinerade buffertkravet ska beräknas enligt följande:

$$\text{Undre gräns i intervallet} = \frac{\text{Kombinerat buffertkrav}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{Övre gräns i intervallet} = \frac{\text{Kombinerat buffertkrav}}{4} \times Q_n$$

Q_n anger ordningstalet för det berörda intervallet.

$Q_n = 1$ motsvarar första intervallet, $Q_n = 2$ motsvarar andra intervallet, $Q_n = 3$ motsvarar tredje intervallet, och $Q_n = 4$ motsvarar fjärde intervallet.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Om ett företag inte uppfyller det kombinerade buffertkravet, utöver det riskvägda kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder, får Riksgälden förbjuda företaget att vidta värdeöverföringar som överstiger ett visst belopp, det s.k. särskilda förfogandebeloppet (4 kap. 29 § LOR).

Med ett sådant förbud avses att 1) göra en värdeöverföring kopplad till företagets kärnprimärkapital, 2) förbinda sig att betala ut rörlig ersättning eller diskretionära pensionsförmåner eller betala ut sådan rörlig ersättning där skyldigheten att betala uppstod vid en tidpunkt då företaget inte uppfyllde det kombinerade buffertkravet, eller 3) göra utbetalningar hänförliga till instrument som räknas som primärkapitaltillskott enligt artikel 52 i tillsynsförordningen (4 kap. 29 § andra stycket LOR). Exempel på sådana åtgärder är utdelningar, bonusutbetalningar och ränteutbetalningar på instrument som räknas som primärkapitaltillskott. Det särskilda förfogandebeloppet är således det belopp som ett företag får använda för att vidta sådana åtgärder trots att Riksgälden beslutat om ett förbud.

Ändringarna i krishanteringsdirektivet innehåller detaljerade krav på hur det särskilda förfogandebeloppet ska beräknas (artikel 16a.4–6). Beloppet ska beräknas genom att ett förfogandebelopp multipliceras med en faktor.

Förfogandebeloppet utgörs av delårsöverskott och årsöverskott som inte räknas in i kärnprimärkapitalet enligt artikel 26.2 i tillsynsförordningen. Från detta belopp ska avdrag göras för eventuell vinstutdelning och betalningar som är resultatet av någon av de åtgärder som nämns ovan (4 kap. 29 § andra stycket LOR).

Faktorn anger den andel av förfogandebeloppet som företaget får förfoga över. Storleken på faktorn beror på hur stor del av det kombinerade buffertkravet som inte uppfylls utöver företagets riskvägda krav på kapitalbas och kvalificerade skulder. Genom att multiplicera förfogandebeloppet med faktorn erhålls det särskilda förfogandebeloppet.

I artikel 16a.6 i krishanteringsdirektivet delas det kombinerade buffertkravet in i fyra delar som benämns kvartiler. Begreppet kvartil är ett statistisk mått som normalt sett används för att dela in en numerisk data-mängd, som är sorterad i storleksordning, i fyra lika stora delar. Kvartilerna utgör då de tre punkter som delar in mängden data i delmängder. Det kombinerade buffertkravet kan visserligen delas upp i fyra delar genom användning av den nedre, mellersta och översta kvartilen. De tre kvartilerna anger då, tillsammans med det lägsta och högsta värdet i det kombinerade buffertkravet, gränserna för dessa fyra delar – inte delmängderna. När begreppet kvartil används i krishanteringsdirektivet förefaller det emellertid vara delmängderna som avses. I föreskrifterna används därför begreppet intervall i stället för kvartil.

Faktorn bestäms genom att det fastställs vilket intervall i det kombinerade buffertkravet som företaget inte kan eller bara delvis kan uppfylla med kärnprimärkapital utöver det riskvägda kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder.

Faktorn för det första och lägsta intervallet är noll, för det andra 0,2, för det tredje 0,4 och för det fjärde och högsta intervallet 0,6.

Om ett företag bara har kärnprimärkapital för att delvis uppfylla det första intervallet är faktorn noll. Det särskilda förfogandebeloppet blir då 0 kronor (förfogandebelopp multiplicerat med faktor 0 är lika med det särskilda förfogandebeloppet 0). Restriktionerna blir med andra ord 100 procent. Företaget får i detta fall inte vidta någon av de åtgärder som anges i 4 kap. 29 § andra stycket LOR.

Om ett företag uppfyller det kombinerade buffertkravet till det första intervallet men enbart delvis det andra intervallet får företaget använda 20 procent av sitt förfogandebelopp. Restriktionerna blir då 80 procent (förfogandebelopp multiplicerat med faktor 0,2 är lika med det särskilda förfogandebeloppet). I det tredje intervallet får företaget använda 40 procent av förfogandebeloppet och i det fjärde intervallet 60 procent.

För att genomföra ändringarna i krishanteringsdirektivet införs i föreskrifterna om resolution bestämmelser som motsvarar artikel 16a.4–6 i direktivet.

2.4 Uppgiftsskyldighet

Riksgäldens ställningstagande: Ett företag ska till Riksgälden lämna uppgifter om

1. kapitalbeloppet för kapitalbasen,
2. kapitalbeloppet för sådan kapitalbas som ett företag, som inte är en

resolutionsenhet men som ingår i en resolutionsgrupp, får uppfylla kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder med,

3. kapitalbeloppet för kvalificerade skulder, och

4. kapitalbeloppet för övriga nedskrivningsbara skulder.

Från de belopp som avses i 1–3 ska, i förekommande fall, avdrag göras enligt artiklarna 72e–72j i tillsynsförordningen. Beloppen ska uttryckas som dels en riskvägd kvot, dels en bruttosoliditetskvot.

Företaget ska även lämna uppgifter om kapitalbasens och skuldernas sammansättning, löptidsprofil och prioritet enligt förmånsrättsordningen.

Om en skuld omfattas av lagstiftningen i tredjeland ska företaget lämna uppgifter om vilket lands lagstiftning som skulden omfattas av. Företaget ska även lämna uppgifter om huruvida det avtal som reglerar skulden innehåller sådana villkor som avses i 5 kap. 2 § LOR samt artiklarna 52.1 p och q och 63 n och o i tillsynsförordningen.

Företaget ska minst en gång i halvåret lämna de uppgifter som avses i 1–3. De uppgifter som avses i 4 samt uppgifterna om kapitalbasens och skuldernas sammansättning, löptidsprofil och prioritet enligt förmånsrättsordningen ska lämnas minst årligen. Företaget ska minst årligen även lämna uppgifterna om skulder som omfattas av lagstiftningen i tredjeland. Uppgifterna ska lämnas oftare om Riksgälden begär det.

Uppgiftsskyldigheten gäller inte för ett företag som enligt resolutionsplanen ska avvecklas genom konkurs eller likvidation.

Skyldigheten att lämna uppgifter om övriga nedskrivningsbara skulder gäller inte för ett företag som, när uppgifterna ska lämnas, har en kapitalbas och kvalificerade skulder som uppgår till minst 150 procent av kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder, efter avdrag enligt artiklarna 72e–72j i tillsynsförordningen.

De uppgifter som ett företag ska lämna till Riksgälden enligt ovan och tekniska standarder som har antagits av kommissionen i enlighet med artikel 45i.5 i krishanteringsdirektivet, ska i stället lämnas till Finansinspektionen.

Det ska införas en upplysningsbestämmelse som anger att det i tekniska standarder som har antagits av kommissionen i enlighet med artikel 45i.5 i krishanteringsdirektivet finns bestämmelser om när och hur uppgifterna ska lämnas.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Finansinspektionen anser att det är oklart vid vilken tidpunkt företagen för första gången ska lämna uppgifter enligt föreskrifterna och kommissionens tekniska standarder. Finansinspektionen anser att detta bör förtydligas.

Riksgäldens skäl: Riksgälden ska övervaka att företagen uppfyller kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder (4 kap. 33 § LOR). Myndigheten ska samordna sin övervakning med den tillsyn som utövas av Finansinspektionen. För att Riksgälden ska kunna övervaka att företagen uppfyller kravet krävs att företagen lämnar viss information till myndigheten.

Enligt ändringarna i krishanteringsdirektivet ska ett företag regelbundet rapportera viss information om kapitalbas och nedskrivningsbara skulder, s.k. tillsynsrapportering, till den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten (artikel 45i.1, 45i.2 och 45i.4). Företagen ska bl.a. lämna uppgifter om kapitalbeloppet för kapitalbasen och de nedskrivningsbara skulderna samt kapitalbasens och skuldernas sammansättning, löptidsprofil och prioritet i förmånsrättsordningen. Uppgiftsskyldigheten gäller inte för ett företag som enligt resolutionsplanen ska avvecklas genom konkurs eller likvidation.

För att genomföra ändringarna i krishanteringsdirektivet införs i föreskrifterna om resolution bestämmelser som motsvarar artikel 45i.1, 45i.2 och 45i.4 i direktivet.

Kommissionen har med stöd av artikel 45i.5 i krishanteringsdirektivet antagit tekniska standarder för genomförande i fråga om tillsynsrapporteringen.⁶ I de tekniska standarderna finns bl.a. bestämmelser om när uppgifterna om kapitalbas och nedskrivningsbara skulder ska lämnas samt rapporteringsmallar.

För att reglerna om tillsynsrapportering ska bli överskådliga bör det i föreskrifterna om resolution införas en bestämmelse som upplyser om att det i tekniska standarder som antagits av kommissionen finns bestämmelser om när och hur uppgifterna om kapitalbas och nedskrivningsbara skulder ska lämnas.

⁶ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2021/763 av den 23 april 2021 om tekniska standarder för genomförande för tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 och Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tillsynsrapportering och offentliggörande avseende minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder.

Finansinspektionen anser att det är oklart vid vilken tidpunkt företagen för första gången ska lämna uppgifter enligt föreskrifterna och de tekniska standarderna. *Finansinspektionen* anser att detta bör förtydligas.

Riksgälden ska fatta beslut om kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder som ska gälla från och med den 1 januari 2024 (punkt 2 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen [2021:467] om ändring i lagen om resolution). En europeiskt eller nationellt systemviktig resolutionsenhet ska emellertid uppfylla vissa miniminivåer redan från och med den 1 januari 2022 (punkt 3 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna).

För att möjliggöra en linjär uppbyggnad av kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder ska Riksgälden för ett företag besluta en målnivå som ska gälla från och med den 1 januari 2022 (punkt 4 a i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna).

Beslut om de nya kraven och målnivåerna kommer, som Riksgälden tidigare kommunicerat, att fattas i december 2021.⁷ Fram till den 1 januari 2022, då miniminivåerna och målnivåerna börjar gälla, gäller det senaste fattade beslutet om minimikravet på nedskrivningsbara skulder (punkt 5 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna).

Föreskrifterna om tillsynsrapportering avser, i likhet med de tekniska standarderna, kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder, d.v.s. kravet enligt de nya reglerna. Med hänsyn till övergångsbestämmelserna innebär detta enligt Riksgäldens uppfattning att företagen första gången ska lämna uppgifter enligt föreskrifterna och de tekniska standarderna den 18 februari 2022. Detta är det första rapporteringstillfället som infaller efter den 1 januari 2022, då den aktuella övergångstiden löper ut (artikel 2 i de tekniska standarderna och punkt 3 och 4 a i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna). Referensdatum kommer då att vara den 31 december 2021 (artikel 1 i de tekniska standarderna).

Uppgifterna om kapitalbas och nedskrivningsbara skulder ska enligt krishanteringsdirektivet lämnas till både den behöriga myndigheten och resolutionsmyndigheten, d.v.s. för svensk del till både *Finansinspektionen* och Riksgälden (artikel 45i.1). För att undvika dubbelrapportering bör uppgifterna bara lämnas till en av myndigheterna. Myndigheterna kan därefter i den utsträckning som följer av lagen om resolution och andra regelverk utbyta uppgifterna med varandra. Mot denna bakgrund införs i föreskrifterna om resolution bestämmelser som anger att de uppgifter om

⁷ <https://www.riksghalden.se/sv/press-och-publicerat/pressmeddelanden-och-nyheter/nyheter/2021/klargorande-med-anledning-av-lagratsremiss-om-andringar-i-regelverket-om-hantering-av-finansiella-foretag-i-kris/>

kapitalbas och nedskrivningsbara skulder som företagen ska lämna till Riksgälden i stället ska lämnas till Finansinspektionen (jfr prop. 2020/21:155 s. 135).

2.5 Ansökningsavgifter

Riksgäldens ställningstagande: Ett företag som ansöker om tillstånd för att köpa, lösa in, återbetala eller återköpa kvalificerade skuldinstrument enligt artikel 78a i tillsynsförordningen ska till Riksgälden betala en ansökningsavgift om 35 700 kronor.

Avgift ska betalas till Riksgälden på det sätt som myndigheten anvisar. Handläggningen av ansökan kommer att påbörjas först när betalningen har kommit Riksgälden till handa. Ansökan kan avvisas om betalning inte har kommit Riksgälden till handa inom 30 dagar från det att myndigheten har anvisat hur betalningen ska ske.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Enligt ändringarna i tillsynsförordningen ska ett företag hos resolutionsmyndigheten ansöka om tillstånd för köp, inlösen, återbetalning eller återköp av kvalificerade skuldinstrument före den avtalsenliga löptidens utgång (artikel 78a i tillsynsförordningen). Av 1 kap. 3 § andra stycket LOR framgår att Riksgälden får ta ut avgifter för prövningen av en sådan ansökan.

Riksgälden anser att sådana ansökningsavgifter bör tas ut. I föreskrifterna om resolution införs därför bestämmelser om ansökningsavgift. För att bestämma storleken på avgiften har Riksgälden utgått från principen om full kostnadstäckning, d.v.s. att avgiften ska motsvara Riksgäldens direkta och indirekta kostnader för att pröva en ansökan. Riksgälden bedömer att den genomsnittliga kostnaden för att pröva en ansökan uppgår till 35 700 kronor. Ansökningsavgiften bör därför fastställas till det beloppet.

Avgift bör betalas till Riksgälden på det sätt som myndigheten anvisar. För att säkerställa full kostnadstäckning bör handläggningen av ansökan påbörjas först när betalningen har kommit Riksgälden till handa. Riksgälden bör kunna avvisa ansökan om betalning inte har kommit myndigheten till handa inom viss tid från det att myndigheten har anvisat hur betalningen ska ske. Enligt Riksgäldens mening framstår trettio dagar som en rimlig tid. Bestämmelser med innebörden införs i föreskrifterna om resolution.

2.6 Avtalsenligt erkännande av nedskrivning eller konvertering

Riksgäldens bedömning: Föreskrifter om vilka kategorier av skulder som kan undantas från skyldigheten att ta in avtalsvillkor om erkännande av nedskrivning eller konvertering, på grund av att det inte är möjligt att ta in sådana villkor, bör inte införas i dagsläget.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Riksgäldens skäl: Ett företag ska i avtal om vissa skulder (relevanta kapitalinstrument och nedskrivningsbara skulder) som omfattas av lagstiftningen i tredjeland ta in villkor som bl.a. innebär att borgenärerna accepterar att skulden kan komma att skrivas ned eller konverteras (5 kap. 2 § LOR).

Om ett företag bedömer att det inte är möjligt att ta in ett sådant villkor i ett avtal som avser nedskrivningsbara skulder med säkerhet ska företaget underrätta Riksgälden om det och till vilken skuldklass skulden hör (5 kap. 3 a § LOR). När Riksgälden har tagit emot underrättelsen upphör skyldigheten att ta in sådana avtalsvillkor. Om Riksgälden bedömer att det är möjligt för företaget att ta in villkoret i avtalet ska Riksgälden dock inom rimlig tid kräva att företaget gör det.

Kommissionen har getts bemyndigande att anta både tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande i fråga om undantaget från kravet på avtalsvillkor om erkännande av nedskrivning eller konvertering (artikel 55.6 och 55.8 i krishanteringsdirektivet).

De tekniska standarderna för tillsyn ska specificera bl.a. under vilka förutsättningar det av någon anledning inte skulle vara möjligt för ett företag att ta in avtalsvillkor om erkännande av nedskrivning eller konvertering för vissa kategorier av skulder (artikel 55.6). De tekniska standarderna för genomförande ska specificera enhetliga format och mallar för underrättelsen till resolutionsmyndigheterna (artikel 55.8).

Eba har utarbetat förslag till tekniska standarder och har överlämnat dessa till kommissionen för antagande.⁸ Förslaget till tekniska standarder för

⁸ Final Report, Draft regulatory technical standards on impracticability of contractual recognition of the bail-in clause under Article 55(6) of Directive 2014/59/EU and Draft implementing standards for the notification of impracticability of contractual recognition of the bail-in clause under Article 55(8) of Directive 2014/59/EU, EBA/RTS/2020/13 och EBA/ITS/2020/09.

tillsyn innehåller detaljerade bestämmelser om under vilka förutsättningar det ska anses omöjligt för ett företag att ta in avtalsvillkor om erkännande av nedskrivning eller konvertering (artikel 1). Som exempel kan nämnas att det skulle strida mot lagstiftningen i det tredjelandet att ta in villkoret eller att skulden härrör från ett avtal som har ingåtts i enlighet med internationella standardvillkor eller protokoll som företaget i praktiken inte har möjlighet att ändra.

Av förslaget till tekniska standarder för genomförande framgår att företaget i underrättelsen till resolutionsmyndigheten ska lämna information om bl.a. typen av skuld och skuldens prioritet enligt förmånsrättsordningen.

Mot bakgrund av det arbete med att ta fram tekniska standarder som pågår på EU-nivå framstår det inte som lämpligt att i dagsläget ta fram föreskrifter om vilka kategorier av skulder som får undantas från kravet på avtalsvillkor.

Av ändringarna i krishanteringsdirektivet framgår att resolutionsmyndigheten, *där det är nödvändigt*, ska ange de kategorier av skulder som kan undantas från skyldigheten att ta in avtalsvillkor om nedskrivning och konvertering på grund av att det inte är möjligt att ta in ett sådant avtalsvillkor (artikel 55.7). Det är därför inte heller nödvändigt att meddela föreskrifter om vilka kategorier av skulder som får undantas från kravet på avtalsvillkor för att direktivet ska anses genomfört i svensk rätt.

2.7 Bestämmelser som ska upphävas

Riksgäldens ställningstagande: Bestämmelserna om minimikravet på nedskrivningsbara skulder ska upphävas.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: I 2 kap. Riksgäldens föreskrifter om resolution finns bestämmelser om minimikravet på nedskrivningsbara skulder (nuvarande Mrel-krav). I bestämmelserna regleras vilka skulder ett företag får uppfylla minimikravet på nedskrivningsbara skulder med (2 kap. 2 och 3 §§), de kriterier som ska ligga till grund för ett beslut om minimikravet (2 kap. 4–7 §§) och vilka typer av kvalificerade skulder som Riksgälden enligt 4 kap. 4 § LOR i den ursprungliga lydelsen får besluta att ett företag ska uppfylla minimikravet med (2 kap. 8 §).

Bestämmelserna i 2 kap. föreskrifterna om resolution genomför artikel 45.4, 45.5, 45.6 b–f, 45.10 och 45.14 i krishanteringsdirektivet i den ursprungliga lydelsen. I ändringsdirektivet ersätts artikel 45 av en ny artikel

med annan lydelse. Det bemyndigande som nämnda föreskrifter grundar sig på utgår. Därmed ska de föreskrifter som Riksgälden meddelat med stöd av bemyndigandet upphävas.

2.8 Övriga ändringar i föreskrifterna om resolution

Riksgäldens ställningstagande: Det ska göras en följdändring i föreskrifterna om resolution med anledning av att hänvisningen till vissa slags värdepappersbolag tas bort ur bestämmelserna om riskjustering av resolutionsavgiften i lagen om resolution.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Enligt lagen om resolution ska vissa artiklar i förordningen om resolutionsavgifter⁹ som handlar om metoden för riskjustering av resolutionsavgift inte tillämpas på EES-filialer och vissa värdepappersbolag som omfattas av en viss definition i tillsynsförordningen respektive driver viss verksamhet som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/39/EG (27 kap. 13 § i lydelsen enligt SFS 2017:1312). För en sådan avgiftsskyldig ska riskjustering av resolutionsavgiften i stället ske i enlighet med de kriterier som anges i artikel 103.7 i krishanteringsdirektivet och föreskrifter som har meddelats med stöd av 29 kap. 1 § 8 LOR (i lydelsen enligt SFS 2020:184).

Riksgälden har meddelat föreskrifter om riskjustering av resolutionsavgiften för sådana EES-filialer och värdepappersbolag (4 kap. 1 och 2 §§ föreskrifterna om resolution).

I propositionen Nya kapitaltäckningsregler för värdepappersbolag (prop. 2020/21:173) föreslås att hänvisningen till vissa värdepappersbolag i 27 kap. 13 § tredje stycket LOR tas bort. Ändringen är en följd av att sådana värdepappersbolag inte längre ska tillämpa tillsynsförordningen (prop. 2020/21:173 s. 219 och 311). Den 2 juni 2021 antog riksdagen lagförslagen i propositionen.

Som en följd av att hänvisningen till vissa värdepappersbolag i 27 kap. 13 § tredje stycket LOR tas bort bör även hänvisningen till sådana värdepappersbolag i bestämmelserna om riskjustering av resolutionsavgiften i 4 kap. 1 och 2 §§ föreskrifterna om resolution tas bort.

⁹ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution.

2.9 Övriga föreskriftsändringar

Riksgäldens ställningstagande: Det ska göras en följdändring i föreskrifterna om insättningsgaranti med anledning av att vissa lagbestämmelser om det högsta ersättningsbeloppet för insättningsgarantin har ersatts av bestämmelser i föreskrifterna om insättningsgaranti.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Sedan den 1 januari 2021 regleras det högsta ersättningsbeloppet för insättningsgarantin i föreskrifterna om insättningsgaranti (1 a kap. 1 §). Motsvarande regler fanns tidigare i lagen (1995:1571) om insättningsgaranti (4 § andra stycket).

I 4 kap. 3 § andra stycket föreskrifterna om insättningsgaranti, som innehåller bestämmelser om beräkningen av avgifterna för garantin, finns en hänvisning till 4 § andra stycket lagen om insättningsgaranti. Hänvisningen avser det högsta ersättningsbeloppet. För att bli korrekt bör hänvisningen ändras. Det bör i stället hänvisas till 1 a kap. 1 § föreskrifterna om insättningsgaranti.

2.10 Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

Riksgäldens ställningstagande: Ändringarna i föreskrifterna om resolution ska i fråga om offentliggörande träda i kraft den 1 januari 2024 och i övrigt den 1 juli 2021.

Om Riksgälden enligt punkt 2 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen om ändring i lagen om resolution beslutar att kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder ska gälla från en senare tidpunkt än den 1 januari 2024 ska bestämmelserna om offentliggörande gälla från den tidpunkten.

Ändringarna i föreskrifterna om insättningsgaranti ska träda i kraft den 1 juli 2021.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker förslaget eller har inget att invända mot det.

Riksgäldens skäl: Ändringarna i krishanteringsdirektivet genomförs i svensk rätt framför allt genom lagen om resolution. De ändringar i föreskrifterna om resolution som genomför bestämmelser i direktivet bör därför träda i kraft samtidigt som ändringarna i lagen om resolution, d.v.s. i huvudsak den 1 juli 2021.

Av ändringsdirektivet framgår att bestämmelserna om offentliggörande ska tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2024 (artikel 3.1 tredje stycket). Bestämmelserna om offentliggörande bör därför träda i kraft vid den tidpunkten.

Övriga ändringar i föreskrifterna om resolution och ändringarna i föreskrifterna om insättningsgaranti bör träda i kraft så snart som möjligt, vilket bedöms vara den 1 juli 2021.

Riksgälden ska fatta beslut om kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder som gäller från och med den 1 januari 2024, eller, om villkoren i artikel 45m.1 tredje stycket och 45m.7 i krishanteringsdirektivet är uppfyllda, den senare tidpunkt som Riksgälden beslutar för ett företag (punkt 2 i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna till lagen om ändring i lagen om resolution). Om Riksgälden beslutar att kravet ska gälla från en senare tidpunkt ska enligt ändringsdirektivet bestämmelserna om offentliggörande gälla från den tidpunkten (artikel 3.1 tredje stycket). Det införs därför en övergångsbestämmelse som anger detta.

3 Konsekvenser

3.1 Konsekvenser för samhället och konsumenterna

Riksgäldens bedömning: Ändringarna i föreskrifterna om resolution förväntas medföra positiva effekter för samhället och konsumenterna.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Riksgäldens skäl

Alternativt efterställningskrav

Föreskrifterna om att samtliga globalt systemviktiga resolutionsenheter, europeiskt systemviktiga resolutionsenheter och nationellt systemviktiga resolutionsenheter ska kunna omfattas av ett alternativt efterställningskrav bedöms främja den finansiella stabiliteten. Att kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder uppfylls med kapitalbas och efterställda skulder underlättar tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget och kan vara centralt för en ordnad och effektiv krishantering. Bland annat medför ett alternativt efterställningskrav att företagen har en viss mängd kapitalbas eller skulder som med säkerhet kan absorbera förluster och konverteras till aktiekapital i resolution. Ett sådant krav på efterställning minskar också risken för att tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget leder till ett sämre ekonomiskt utfall för ägare och borgenärer än om företagen i stället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation.

Offentliggörande av hur kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder uppfylls
Föreskrifterna om att företagen ska offentliggöra vissa uppgifter om hur kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder uppfylls ger marknadsaktörer och konsumenter möjlighet att göra en mer heltäckande bedömning av riskerna i företagen. I nuläget offentliggör Riksgälden delar av denna information regelbundet. Föreskrifterna förväntas därför inte få några större konsekvenser för samhället eller konsumenterna.

Det särskilda förfogandebeloppet

Föreskrifterna om hur det särskilda förfogandebeloppet ska beräknas, om det kombinerade buffertkravet inte uppfylls utöver det riskvägda kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder, underlättar genomlysningen av företagens möjlighet att ge aktieutdelning, betala ut bonusar eller göra räntebetalningar på primärkapitalinstrument. Detta bedöms vara positivt för den finansiella marknadens funktionssätt.

Övriga föreskriftsändringar

Övriga föreskriftsändringar bedöms inte få några konsekvenser för samhället eller konsumenterna.

3.2 Konsekvenser för företagen

Riksgäldens bedömning: För de systemviktiga resolutionsenheterna, och i förekommande fall deras dotterbolag, innebär föreskriftsändringarna vissa kostnader. För övriga företag är effekterna av föreskriftsändringarna obetydliga.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Regelrådet anser att konsekvensanalysen saknar en del nödvändiga specificeringar vad avser berörda företags antal och storlek, liksom kvantifierade kostnadsuppskattningar. Dessutom anser Regelrådet att det hade varit behövligt med en mer utförlig beskrivning av föreskrifternas påverkan på konkurrensförhållanden samt särskilda hänsyn till små företag vid reglernas utformning.

Riksgäldens skäl

Berörda företag

Föreskrifterna berör i första hand kreditinstitut och vissa värdepappersbolag. Den 1 januari 2021 uppgick antalet kreditinstitut till 117 stycken och

antalet värdepappersbolag till 54 stycken.¹⁰ Dessutom omfattas finansiella institut och vissa holdingföretag av föreskrifterna.

Regelrådet anser att det saknas uppgifter om antalet berörda finansiella institut och holdingbolag och att det saknas uppgifter om storlek på alla angivna berörda typer av företag.

Föreskrifterna omfattar flera olika typer av företag såsom kreditinstitut, värdepappersbolag, finansiella institut och vissa holdingföretag. För den övervägande delen av dessa företag har föreskrifterna ingen praktisk betydelse. Bara de företag som Riksgälden bedömer som systemviktiga berörs i praktiken av föreskrifterna. Vid Riksgäldens senaste bedömning (december 2020) var det nio företag eller grupper av företag som ansågs vara systemviktiga. Den sammanlagda balansomslutningen för dessa uppgick till 9 998 miljarder kronor den 31 december 2020.

Regelrådet anser vidare att redovisningen av föreskrifternas påverkan på de berörda företagens administrativa kostnader och konkurrensförhållanden är bristfällig. Likaså anser Regelrådet att redovisningen av särskild hänsyn till små företag vid reglernas utformning är bristfällig.

Förutom kostnaden för att ansöka om tillstånd för återköp m.m. av kvalificerade skuldinstrument bedömer Riksgälden att föreskrifterna inte leder till några nämnvärda administrativa kostnader för företagen. Inte heller konkurrensförhållandet mellan svenska företag förväntas påverkas av föreskrifterna. På ett övergripande plan innebär dock harmoniseringen av krishanteringsregelverket att konkurrensförhållandet mellan svenska företag och andra företag inom EES jämnas ut. Att svenska företag och andra företag inom EES möter samma krav och regler är positivt ur ett konkurrensperspektiv. Eftersom föreskrifterna i praktiken bara berör de systemviktiga företagen eller grupperna av företag, som även tillhör de största företagen av de företag som omfattas av föreskrifterna, så har föreskrifterna ingen praktisk betydelse för små företag.

Alternativt efterställningskrav

Ett alternativt efterställningskrav minskar risken för att ett problemdrabbat företag som är en globalt systemviktig resolutionsenhet, europeiskt systemviktig resolutionsenhet eller nationellt systemviktig resolutionsenhet får refinansieringsproblem eller drabbas av en uttagsanstormning eftersom de nedskrivningsbara skulder som motsvaras av oprioriterade fordringar skyddas i större utsträckning. Ett alternativt efterställningskrav minskar också risken för att tillämpningen av skuldnedskrivningsverktyget leder till

¹⁰ Finansinspektionens förteckning över de företag som avses i 1 kap. 1 § första stycket lagen om resolution, FI Dnr 21-4507.

ett sämre utfall för ägare och borgenärer än om företaget istället hade avvecklats genom konkurs eller likvidation. Därmed minskar också risken för att medel ur resolutionsreserven, som finansieras av avgifter från företagen, behöver användas för att ersätta dessa ägare och borgenärer.

Hur företagens totala finansieringskostnader påverkas av ett alternativt efterställningskrav är inte självklart. Normalt sett är det dyrare att emittera efterställda skulder jämfört med skulder som motsvarar oprioriterade fordringar. En motverkande faktor utgörs dock av att ett alternativt efterställningskrav innebär att skulder som skrivs ned eller konverteras efter efterställda skulder bär en lägre risk. Det borde i sin tur leda till lägre finansieringskostnad för skulder som inte är efterställda.

Om ett alternativt efterställningskrav inte kan beslutas för samtliga globalt systemviktiga resolutionsenheter, europeiskt systemviktiga resolutionsenheter och nationellt systemviktiga resolutionsenheter kan det få till följd att en del av dessa företag får ett lägre krav på efterställning och att andra företag får ett högre krav på efterställning än vad som skulle blivit fallet med ett alternativt efterställningskrav. Föreskrifterna om ett alternativt efterställningskrav gör det möjligt för Riksgälden att besluta om enhetliga efterställningskrav för samtliga systemviktiga resolutionsenheter, vilket torde minska risken för att konkurrensen mellan dessa företag snedvrids.

Föreskrifterna bedöms inte medföra några ytterligare kostnader för berörda företag än de kostnader som nämns ovan, eller leda till förändringar i företagens verksamhet. Mindre företag påverkas inte av ändringarna.

Offentliggörande av hur kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder uppfylls

Föreskrifterna om offentliggörande gäller för ett företag som enligt resolutionsplanen inte ska avvecklas genom konkurs eller likvidation. Berörda företag rapporterar i dagsläget i stort sett samma information som ska offentliggöras till Finansinspektionen och Riksgälden. Därtill sammanfaller uppgifterna som ska offentliggöras i stor utsträckning med de uppgifter som ska rapporteras enligt föreskrifterna om uppgiftsskyldighet.

Föreskrifterna bedöms inte få några nämnvärda konsekvenser för de berörda företagen och förväntas inte heller påverka konkurrensen mellan företagen. Mindre företag påverkas inte av föreskrifterna.

Det särskilda förfogandebeloppet

Föreskrifterna om hur det särskilda förfogandebeloppet ska beräknas berör endast de företag som har ett krav på kapitalbas och kvalificerade skulder som överstiger kapitalkraven. Av Finansinspektionens föreskrifter och allmänna råd (FFFS 2014:12) om tillsynskrav och kapitalbuffertar följer redan att företagen ska beräkna det särskilda förfogandebeloppet då upp-

fyllnaden av det kombinerade buffertkravet beaktas utöver kraven på kärnprimärkapital. En del av de beräkningar som krävs enligt föreskrifterna görs således redan av företagen. De beräkningar som tillkommer bedöms inte leda till några nämnvärda administrativa kostnader eller andra kostnader för företagen.

Föreskrifterna bedöms inte få några konsekvenser för mindre företag eftersom dessa företag inte kommer att ha ett krav på kapitalbas och kvalificerade skulder som överstiger kapitalkraven. Föreskrifterna förväntas inte heller påverka konkurrensen mellan företagen.

Uppgiftsskyldighet

De företag som berörs av föreskrifterna om uppgiftsskyldighet lämnar redan i dagsläget regelbundet liknande information till Finansinspektionen och Riksgälden. Föreskrifterna bedöms inte medföra några ytterligare kostnader för berörda företag eller leda till förändringar i företagets verksamhet. Föreskrifterna bedöms inte få några konsekvenser för mindre företag och förväntas inte heller påverka konkurrensen mellan företagen.

Ansökningsavgifter

Avgiften för ansökningar om tillstånd för återköp m.m. av kvalificerade skuldinstrument uppgår till 35 700 kronor per ansökan. Uppskattningsvis kommer samtliga systemviktiga företag, i dagsläget nio stycken, behöva ansöka om tillstånd åtminstone en gång per år. Även övriga företag kan komma att behöva ansöka om tillstånd.

Enligt artikel 78a i tillsynsförordningen ska Eba utarbeta förslag till tekniska standarder som specificerar processen för förhandsgodkännande. Dessa förslag, som är överlämnade till kommissionen men som ännu inte antagits, specificerar vilka företag som måste ansöka om godkännande.¹¹ Enligt Ebas förslag kan företag för vilka resolutionsmyndigheten beslutat att begränsa kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder till ett förlustabsorberingsbelopp ges ett generellt förhandsgodkännande av resolutionsmyndigheten. Ett generellt förhandsgodkännande baseras på uppgifter i resolutionsplanen, vilket innebär att företaget inte skulle behöva inkomma med en ansökan till Riksgälden för ett sådant godkännande. Om Riksgälden inte skulle tillämpa möjligheten att ge generellt förhandsgodkännande kommer ytterligare drygt tio företag som emitterat icke säkerställda obligationer att behöva ansöka om tillstånd för återköp m.m. av kvalificerade skuldinstrument.

¹¹ Final Report, Draft Regulatory Technical Standards on own funds and eligible liabilities amending Delegated Regulation (EU) No 241/2014 supplementing Regulation (EU) No 575/2013 of the European Parliament and of the Council with regard to regulatory technical standards for Own Funds requirements for institutions, EBA/RTS/2021/05.

Föreskrifterna bedöms inte medföra några ytterligare kostnader för berörda företag utöver ansökningsavgiften, eller leda till förändringar i företagets verksamhet. Föreskrifterna bedöms inte få några konsekvenser för mindre företag och förväntas inte heller påverka konkurrensen mellan företagen.

Övriga föreskriftsändringar

Följändringen i föreskrifterna om resolution innebär att vissa värdepappersbolag inte längre ska omfattas av bestämmelserna om riskjustering av resolutionsavgifter. Övriga föreskriftsändringar bedöms inte få några konsekvenser för företagen.

3.3 Konsekvenser för Riksgälden

Riksgäldens bedömning: Föreskriftsändringarna innebär att Riksgäldens tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget underlättas och att myndigheten får full kostnadstäckning för handläggningen av ansökningar om tillstånd för återköp m.m. av vissa skuldinstrument.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Riksgäldens skäl

Alternativt efterställningskrav

Ett alternativt efterställningskrav underlättar Riksgäldens tillämpning av skuldnedskrivningsverktyget eftersom endast ett skuldslag, d.v.s. efterställda skulder, som huvudregel blir föremål för nedskrivning och konvertering. Dessutom minskar sannolikheten för att Riksgälden i ett krisläge behöver göra oönskade diskretionära undantag från ordningsföljden vid nedskrivning och konvertering när skuldnedskrivningsverktyget tillämpas.

Ansökningsavgifter

Att pröva ansökningar om tillstånd för köp, inlösen, återbetalning eller återköp av kvalificerade skuldinstrument före den avtalsenliga löptidens utgång är sedan juni 2019 en ny uppgift för Riksgälden som följer av det s.k. bankpaketet. Föreskrifterna om ansökningsavgifter innebär att Riksgälden får full kostnadstäckning för handläggningen av sådana tillståndsansökningar.

Övriga föreskriftsändringar

Övriga föreskrifter bedöms inte få några konsekvenser för Riksgälden.

3.4 Övrigt

Riksgäldens bedömning: Föreskrifterna står i överensstämmelse med unionsrätten.

Särskild hänsyn har tagits när det gäller tidpunkten för föreskrifternas ikraftträdande.

Det finns inte behov av speciella informationsinsatser utöver att informera om föreskriftsändringarna på Riksgäldens webbplats.

Remisspromemorian hade samma innehåll.

Remissinstanserna tillstyrker bedömningen eller har inget att invända mot den.

Riksgäldens skäl: Genom ändringarna i föreskrifterna om resolution genomförs delar av krishanteringsdirektivet i svensk rätt. Riksgälden har utnyttjat ett av de nationella val som ges i direktivet, se avsnitt 1.2. Riksgälden anser att föreskrifterna står i överensstämmelse med unionsrätten.

Föreskrifterna träder i huvudsak i kraft den 1 juli 2021. Särskild hänsyn har tagits när det gäller tidpunkten för föreskrifternas ikraftträdande, se avsnitt 2.10.

Riksgälden kommer att informera om de ändrade föreskrifterna på myndighetens webbplats (www.riksghalden.se). Det finns enligt Riksgäldens uppfattning inte behov av ytterligare informationsinsatser.